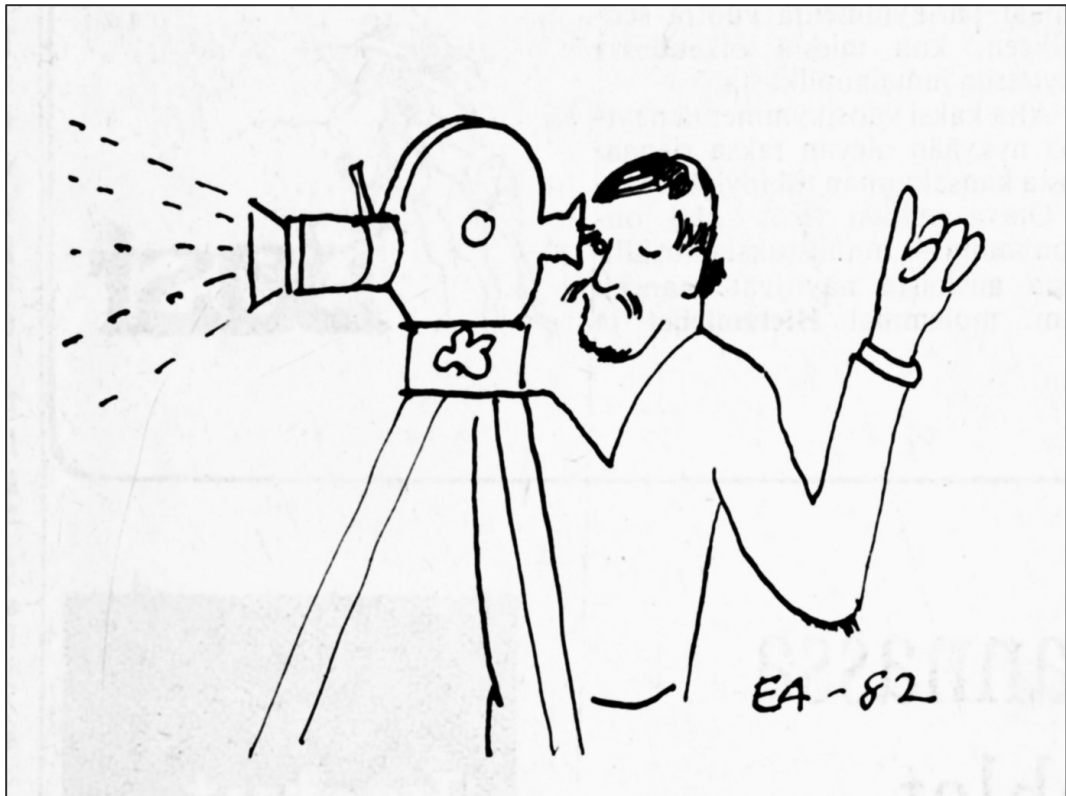

Eeli Aalto

EA - 83

Pienet filosofiat

Kun Giorgio Morandilta kysyttiin miks' ei hän tee abstraktia taidetta, hän vastasi, ettei mikään ole niin abstraktia kuin todellisuus.

Eeli Aalto

Pienet filosofiat

© 2020 Eeli Aalto

Kannen suunnittelu: Eeli Aalto

Toimittaja: Markus Aalto

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0900-9

Kirjoitin Pienet filosofiat 1982-88 välisenä aikana. Olin täyttänyt 50-vuotta, siis täydessä terässä, aina valmiina uusiin seikkailuihin erilaisten ilmaisuvälineiden parissa. Tein TV 2:een dokumenttielokuvia. Asuin Kempeleessä tehden TV-työt etätöinä. Ts. kirjoitin käsikirjoitukset kotona liittyen sitten kuvausryhmään valmistusvaiheessa. Oululainen sanomalehti Kaleva tarjosi mahdollisuuden kirjoittaa pakinoita haluamistani aiheista. Ne olivat hyviä harjoituksia TV-käsikirjoituksiakin silmällä pitäen.

Dokumentaristina seurasin kaikkea meillä ja muualla tapahtuvaa. Poliitiikan jätin muille. Tunsin eläväni hurjien tapahtumien keskellä. Nämä filosofiat kirjoitin aamuisin. Vanhalla isän Remingtonilla tein tekstin, kuvat piirsin omalaatuisella tekniikalla. Tulitikku teki kynän virkaa, kastoin sen tussipulloon ja kuva syntyi hetkessä. Kuvien teko oli ja on mieliharrastukseni.

5-vuoden aikana syntyi vaivattomasti 341 pientä filosofiaa. Tässä on tarjolla 100.

Eeli Aalto: PIENET FILOSOFIAT

Keksi, kirves ja puinen kanki olivat jätkän työvälineet uitossa. Siellä vallitsi korpilaki. Niinpä oikea jätkä oli rehellisyyden perikuva. Sohovene kuljetti eväsreput. Jokivarsitaloista sai kahvit. Kokin kankimies hoiti huoltovennettä. Kun Livojärveltä lähdettiin 12. 5. niin elokuussa oltiin Pudasjärven Kynkäällä. Kouvalta Korjärven kautta Sarakoskeen kesti uitto kolme viikkoa vuonna -57.

Ukkoherra oli korkein pomo. Kymppi oli roikan työnjohtaja. Saatettiin häntä piloillaan kutsua vitoseksikin. Tulipiippu piti silmällä miesten työskentelyä. Kipparipoika piti huolta että vonkamies sai kahvinsa. Kenestä hyvänsä ei ollut vonkamieheksi. Niin tarkkaa puuhaa se oli.

Kuului huutoja: Ankra vei! Puju vei! Kossaus oli tehty aikaisemmin. Keluvene oli kiertänyt tyhjän sinkin lautan ympärille. Akanvirta piti puita otteessaan puolelle öihin saakka. Silloin se

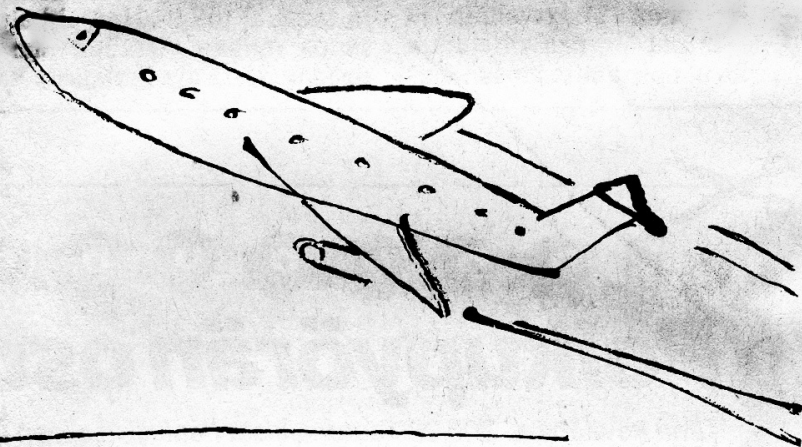
päästi puut menemään. Akanvirta ja Koste olivat sellaisia vastavirtoja.

— Käännähän poika leikolle, huusi pomo koskea ylitettäessä. Oikea jätkä ei siihen venettä tarvinnut. Hän hyppäsi köllitukin päälle. Se oli vähän lenko ettei rupeaisi pyörimään. Yksi Manninen Kalajoelta oli ottanut liian ison ja se oli ruvennut pyörimään. Paras köllitukki oli sellainen mikä justiin kantoi.

Häntäryssät hoitivat jälkiuuton. Täkkimies hännillä nykäisi puut rannoilta. Se oli oma porukansa. Kumikinttaita ei kärsinyt pitää. Siinä olisi saattanut mennä ranteet poikki kun kumi olisi liimautunut keksin varteen.

Laavulla rakotulilla yövyttiin. Aina löytyi joku jolla oli haitari ja toinen joka omisti väärät leuat. Tarina lensi, kaskut sinkoilivat ja nauru remahteli.

Sellaista oli silloin kun ihmistä vielä tarvittiin työnteossa.

EA - 83

Eeli Aalto: PIENET FILOSOFIAT

Miehellä ei ollut ammattiylpeyttä. Ei hänellä sanan varsinaisessa merkityksessä kyllä ollut ammatistaan mistä ylpeillä, eikä sitä näyttänyt olevan monella muullakaan.

Nykyään ei oikeastaan ammatteja enää ollut olemassa. Oli vain toimen kuvia.

Vanhaanaikaan ammattikunnat väittelivät joskus kiivaastikin ammatinsa paremmuudesta. Oliko nahkasuutari tärkeämpi kuin puusuutari? Sitä mieltä ainakin oli Nummisuutarin Esko, Suomen kuuluisin nahkasuutari. Maan kuuluisin kaatuilija on Vesa-Matti Loiri. Mies ei tiennyt, onko Vesa-Matti ylpeä tästä hyvinkin tuottavasta taidostaan.

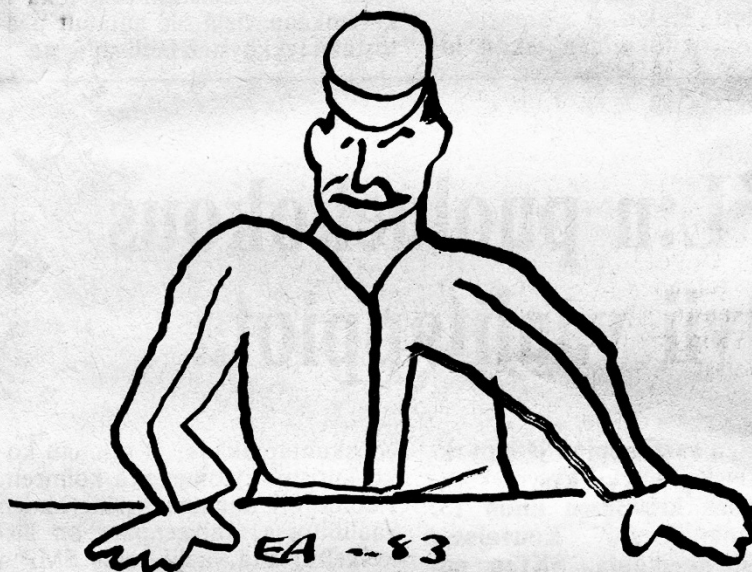
Jouko Turkka kuuluu opettavan tuleville näyttelijöille paitsi kaatuilemista ja muuta akrobatiaa, myös ammattiylpeyttä. Mies oli tavanut elämänsä varrella paljonkin näyttelijöitä. Toiset olivat ylpeämpiä kuin toiset. Hänen tuntemistaan näyttelijöistä vähemmän ylpe-

ät olivat olleet parempia. Heissä oli pilkahtanut hiven inhimillisyyttä, mikä ei välttämättä ole pahasta tuossa vaikeassa ammatissa.

Olisiko kansanedustajan oltava ylpeä ammatistaan? Ursinin Martti näkyi sanovan lehdessä, että olihan se hulppeaa kerran elämässä olla kahdensadan joukossa. Johannes Virolainen hyljättynäkin vaati Eduskunnan kunnioittamista. Rakastamista hän ei sentään vaatinut kuten eräät diktaattorit.

Totta on, että monet kansanedustajat kovastikin ylpistyvät päästessään syrjäkylältä Helsinkiin. Se on kova haaste. Kiusauksia on paljon ja ihmisen mieli ailahteleva. Vaikka ei nokkamies olisikaan kahdensadan joukossa, saattaa arvonnousu pamahtaa lettiin. On pakko tarkistaa pukeutumistaan ja varoa nipistelemästä lentoemäntää, ellei halua päästä Iltiksen palstoille.

Sellaista ei kärsi edes ministerin tehdä.

Eeli Aalto: PIENET FILOSOFIAT

— Saako istua pöytään?
???
— Kävin tilaamassa kukan siemeniä. Tiedätkö miksi aina tilaan siemenet etelästä? Saisihan niitä Oulustakin.
???
— Katsokaas, kun minä pidän astereista. En tiedä miksi, mutta astereita pitää olla. Ja tomaatin siemeniä tietenkin ja porkkanan. Etelässä siemenet ovat tuoreempia, mitä. Katsokaa, jos Oulusta ostaa, ne ovat vanhempia. Pitkä matka. En minä tiedä miksi minä aina etelästä. Enhän minä häiritse?
???
— Katsokaas, minulla on veli Vaasassa. Matematiikan maisteri. Vaimokin on opettaja. En minä koskaan ole kysynyt mitä hän opettaa, mutta hän on viisaampi kuin me yhdessä. Enhän minä häiritse?
???
— Ei tietenkään minun vaimoni. Minä olen poikamies. Häiritsekö minä jos kerron, että veli

on matematiikan maisteri? Mitä. Mikä se on kaupunki idässä?

— Svetogorski.

— Ei ei, nyt sinä pistät minua halvalla. No antaa olla. Enhän minä häiritse. Puhu sinäkin jotakin!

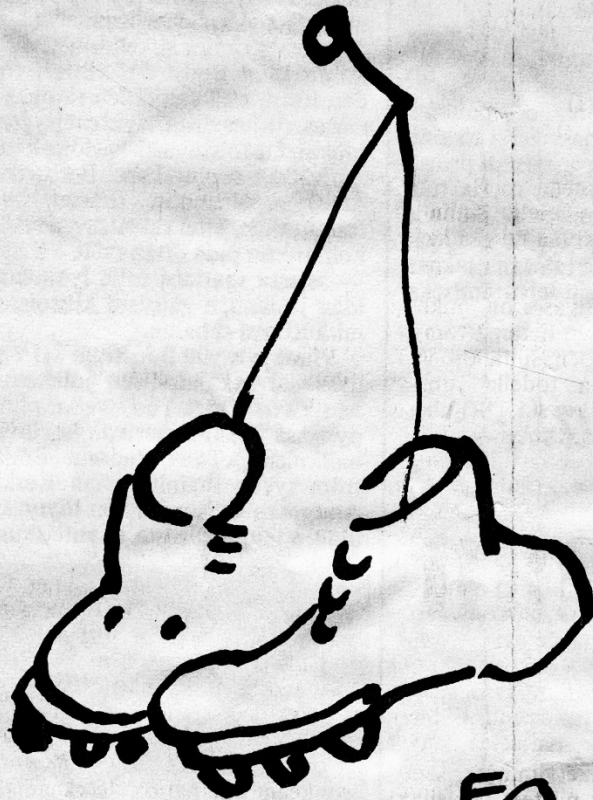
!!!

— Olenko minä pöljä kun pidän astereista. Katso kun me olimme veljen kansaa Tenolla kalassa, minä olin selvänä koko ajan. Mutta eipä tullut kalaa-kaan. Mitä. Mikset sinä puhu mitään?

???
— Minulla on kämppä Letossa. Sinun pitää tulla filmaamaan sinne. Takuulla et ole nähnyt vastaavaa. Mitä. Kuule, tehdään pornofilmi!

???
— Kuule, minä tästä lähten, mitä. Pitää mennä kotiin kun minulle ei enää tarjota, hä. Mikset sinä puhu, mitä. En kai minä häiritse.

Oli mukava keskustella.

EA - 83

Eeli Aalto: PIENET FILOSOFIAT

Voi että meillä kaikilla olisi mukavaa, jos olisimme kilttejä toisillemme.

Eräskin poika joutui varastamaan jalkapallokengät liikkeestä. Vaikka hänen isänsä oli varakas liikemies, hän ei ollut antanut pojalle rahaa jalkapallokenkiä varten.

Ainoa mitä poika isästään muistaa on, että isä pieksi häntä sähköjohtokaapelilla. Kerrankin kun hän meni kouluun ja oli voimistelutunti (joita poika rakasti), hän ei millään kehdannut riisua paitaansa, koska selässä oli rumat makkarat. Voimistelunopettaja käski pojan rehtorin puhutteluun. Rehtorille poika itkien näytti selkäänsä. Rehtori oli niin viisas, että ymmärsi poikaa ja antoi hänelle voimistelusta vapaata.

Poika kasvoi. Hänestä tuli mestariluokan jalkapalloilija, vaikka olikin varastanut ensimmäiset jalkapallokenkänsä. Pal-

kintokaapissa oli pyttyjä, pokaaleita ja lusikoita sekä SM-mitali. Siitä huolimatta isä sätti poikaansa niin, että tämä paukautti huonoa isää turpaan ja sulki kotinsa oven lopullisesti.

Sitten poika kohtasi elämänsä naisen, Mirkun. Mirkun vanhemmatkin rakastivat poikaa niin, että kutsuivat häntä omaksi pojakseen. Ensimmäistä kertaa elämässään pojan oli hyvä olla.

Mutta isän antama paha perintö ei jättänyt poikaa rauhaan. Hän alkoi tehdä Mirkulle samaa, mitä hänen oma isänsä oli tehnyt hänelle. Hän käsitti sen olevan rakkautta.

Mirkku ei pitänyt selkäsau-noista laisinkaan. Hän purki kihlauksen ja nyt pojalla ei ole ketään, jonka luokse menisi. Hänen tiensä käy tuhannen kapakan kautta.

Voi että, jos olisimme kilttejä toisillemme, meillä olisi mukavaa...

Eeli Aalto tuotti vuosina 1982 - 1988 sanomalehti Kalevaan Pienet filosofiat -nimistä sarjaansa, joka tekstin lisäksi sisälsi aina pienen tulitikulla ja tussilla piirretyn aiheeseen liittyvän viivapiirroksen.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi